

Olga Zuiderhoek sterk in telefoondrama

THEATERRECENSIE

'De caracal' van Judith Herzberg. Regie en filmbeelden: Michiel van Erp. Muziek: Willem Breuker Kollektief, Pablo de Sarasate, Vera Beths. Met Olga Zuiderhoek Gezien op 13/3 in de Leidse Schouwburg. 18/3 Sassenheim, 1/4 Alkmaar, 3/4 Den Helder, 14/3 Zaandam, Tournee tot 11/6.

Nederlandse theaterteksten van de afgelopen decennia krijgen in de regel maar één enscenering. Het is een goed idee om soms eens van die regel af te wijken.

'De caracal' is een monoloog van de hand van Judith Herzberg; in 1988 maakte Marion Brandsma daar een mooie voorstelling van.

Monoloog - dat klinkt naar weidse zelfbeschouwingen en ruim uitgemeten zielerorselen, maar dat hoeft niet. De vrouw in het stuk komt thuis van haar werk (ze heeft een baan als directrice in het bijzonder lager onderwijs), probeert een snik, verwisselt haar stijve grijze pak voor een huiskurkje en wacht op het telefoontje van haar leven. Een jaar geleden is ze voor het eerst echt verliefd geworden, op een getrouwde man. Na een paar overdonderende ontmoetingen heeft ze hem voor het blok gezet met de mededeling: bel me precies over een jaar, en als je dan nog niet gescheiden bent, dan gaat het feest niet door.

Terwijl ze op dat ene telefoontje wacht, belt ze andere mensen en wordt ze ook zelf gebeld. Haar tijdelijke hulpminnaar poeiert ze af. Bij haar kapper stort ze haar hart uit. Met de schoolpsychologe bespreekt ze de verrichtingen van een leerling. Het opdringerige theosofische medium van haar overleden moeder probeert ze af te houden. Met haar perfecte zus maakt ze ruzie over het gebruik van haar huis als overspelig liefdesnestje. Daar komt zeker jaloezie bij kijken: 'Zelfs jouw rommel is gezellige rommel, terwijl mijn rommel echte rotzooi is'.

Als ze een hijger aan de telefoon krijgt, gebruikt ze die om die zus een loer te draaien - al heeft ze daar later wel weer spijt van. Geestig.

Maar zal de man van haar leven bellen, en wat kiest ze dan? 'De caracal' heeft een verrassend staartje.

Michiel van Erp - bekend als

documentairemaker en als theaterregisseur bij mugmetdegoudentand - combineert de sterke tekst van 'De caracal' met zijn videobeelden. Op de achterwand zie je projecties van straten en huizen, alsof je door een raam kijkt. Dat maakt het podium groter en brengt het drama terug naar huiselijke proporties: het verhaal van toevallige mensen in een stad.

Dat past naadloos bij de nuchtere benadering van Olga Zuiderhoek. Zij worstelt met een vuilnisbak, maakt een dansje als ze daar zin in heeft en schakelt van de ene sfeer naar de andere. Ze kleurt mee met haar gesprekspartners, en blijft tegelijk het leven bekijken met haar eigen droge humor.

Ze blijft zichzelf en verplaatst zich in anderen - een waardevolle eigenschap op school, maar voor een minnares kan dat onhandig zijn.

FOTO GPD/BEN VAN DUIN

DICK VAN TEYLINGEN





Olga Zuiderhoek in 'De caracal'